

Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 1 серпня 2006 року № 30 (142)

Антиукраїнські сили загнали провідників помаранчевої революції в політичний кут. Чия вина в цьому? Тільки не українського народу, який вклав душу в помаранчеву революцію. На жаль, саме наші провідники, користуючись довірою українців, тримали один для одного камінь за пазухою і зсередини почали гасити вогонь революції, пропихати космополітичну ліберальну ідею. Результат маємо – повна поразка "Нашої України" на виборах. Ця поразка означає, що український народ не сприйняв її провідників і напівпровідників, які, використовуючи український народ і його устремління до національної ідеї, вирішили сісти на цю ідею зі своїми космополітичними ідеалами лібералізму. Саме ці особи, далекі від ідеї українства, створили навколо Президента антиукраїнський вакуум і активно почали втілювати власну, не національну політику.

УКРАЇНСЬКА ГОЛГОФА

Десять кроків для Президента

Богдан ДЯКІВ,
голова Харківської ОО КУН

Призначення в Києві і на місцях були не на користь українського народу, а, як правило, навпаки.

Не було зроблено жодного кроку на користь української нації: УПА залишилась невизнаною, церква фактично також, мовне питання ще більш загострилось, не запрацював механізм підйому економіки держави. Створити натомість підставні громадські і партійні об'єднання і посилати в Київ від їхніх імен різні "вихваляючі" звіти і звернення, в той же час повністю витісняючи національні сили з усіх рівнів, – отака політика теперішнього президентського оточення. При цьому агресивний противник також не спить, а вміло використовує хаос і розлад в державі, політичні протистояння, особисті протиріччя, економічний тиск, використовуючи великі і малі гроші для підкупу чиновників різних рівнів. На превеликий жаль, наш Президент повторює помилки керівників УНР і особисто Винниченка – якщо не вжити радикальних заходів зараз, то Україна опиниться перед катастрофою.

Сьогодні головним провідником геополітичної політики Росії в Україні є Партія регіонів, яка прийшла на зміну збанкрутілим комуністам, соціал-демократам і аграріям. Саме через цю партію Росія веде агресивну політику проти України. Ця партія, збудована на кримінальних грошах, обрана Росією для розвалу незалежної України.

Регіонали, маючи великі гро-ші, активно шукають сили всередині України, які б підтримували їх у боротьбі з українською владою, кидали б тінь на її дії, підсилювали недовіру народу до влади. Наприклад, останнім часом профспілки України організували в Києві і в обласних містах масові виступи нібито за права робітників. За рознарядками зі всієї України за чиїсь гроші десятки тисяч профспілкових функціонерів демонструють, що профспілки стоять на "стежці війни" з Президентом і його владою. Більше того, ширяться чутки, що йде підготовка до всеукраїнського страйку. Нічого дивного в цьому немає – колишня "школа комунізму", як називались за радянських часів профспілки, не змінила своєї комуністичної суті і дотепер більше дбає за Росію, ніж за Україну.

При Кучмі для них все було "о'кей" – всі свої. Зараз – не скрізь і не всі. Профспілки з 90-х років минулого століття – це незрозуміла химера, за її сприяння майже все профспілкове майно розпродали і розікрали, після того як "трудящієся" порозбігалися з непрацюючих заводів і фабрик. А тепер вони святі та Божі, обурюються ростом цін на пальне, що є світовою нормою. Як же не використати такий гарний привід для збурення суспільства?!

(Закінчення на 3-й стор.).

ДУМКА З ПРИВОДУ

НАЛИЛИ В КОРИТО ПІЙЛА

Одне з останніх засідань уряду під проводом прем'єра Єханурова прийняло рішення надати пільги воїнам УПА. Наче виправдовуючись, міністр Кириленко пояснив, що половині ще не замучених "незалежною Україною" воїнів УПА обласні влади надають уже пільги, залишилося дати іншій половині, бо їх (воїнів УПА) залишилось уже зовсім мало.

Страшна, сумна, гнітюча картина, яка на віки підкошує під корінь національну педагогіку, мораль, принижує всю українську націю до рівня бидла. Позбавляє її (націю) права говорити про власних героїв, про можливість виховання нових національних подвижників. Ніби налили в корито пійла тим, котрі заслужили і чекали високого духовного державного визнання їхнього націєрятівного подвигу, місце яким в пантеоні української національної слави, а для ще живих – в групі найбільш пошанованих громадян Української держави.

І вони будуть там, інакше не може бути української нації на Землі. Але станеться це, мабуть, аж тоді, коли не стане місця на нашій землі теперішнім космополітичним владним пігмеям, в яких тваринні інстинкти заповнюють всі ніші розуму, душі і серця, і ті ніші, котрі призначені для духовності.

І немає помилки в першому реченні – саме засідання прийняло рішення, а не уряд. Категорія "засідання" походить від слів "сидіти", "сідниці", задні сідничні частини тіла. Як це називається в простонародді – відомо.

Якби український уряд прийняв рішення – воно мало б бути національно-гідне, моральне, духовне, спрямовуюче націю до героїчної розбудови власної національної держави.

Та, мабуть, саме це небажане тим, хто, підступно влізши в душу українській нації, вихопив владу з її рук.

Націє! Проснись! Тебе нищать в твоїй хаті твої вороги! Ганьблять мертвих, плюють в душу живим, підривають життєві підвалини ненароджених.

М. БІЛИЙ,
полковник

НА МЕЖІ

ПОБАЧИТЕ, ЯКІ БУДУТЬ ЖНИВА

Малоросійство "еліти" загрожує втратою державності

Леонід ВОЛОШИН

Невже нам так легко дісталася наша держава, за яку протягом багатьох століть віддавали життя десятки поколінь свідомих українців, що вже на п'ятнадцятому році ми дозволяємо собі знову опинитися на межі її втрати?

Чому Україна дійшла до такого становища? Чому, окрім історичного ворога – Росії, ми маємо ще й антидержавну "Вандею" всередині суспільства?

Геніальний тлумач й поборник української державницької філософії Дмитро Донцов роз'яснював причини наших невдач: "Географічне положення країни було винне – гадає Верещинський – в запустінні країни нашої, в невдачі її поривів до власновладства. Думка ця стала утертою (вкоріненою. – **Л.В.**) серед демократів: "чайка при битій дорозі!" Але чайками при битій дорозі були й інші країни, яких доля одначе була зовсім інакшою.

Інші бачили причину спустошень не в землі, а в народі. Народ, мовляв, був "несвідомий", тому давав себе завойовувати чужинцям, що свої мало дбали про його матеріальні інтереси. Але наші народні маси щодо свідомості зовсім не поступаються таким же масам багатьох інших народів, яких доля є одначе щасливішою. Щодо другої уваги, то Москва, наприклад, теж дуже мало дбала про матеріальні інтереси свого народу, але її державне будівництво не підлягало таким спустошенням, як наше. З трьох складників поняття держави причини кожночасового її на Україні занепаду треба шукати не в "землі" (її багатство, географічне положення), не в "народі" (його свідомість, задоволення його інтересів, добробут), а лише в третім, в найважнішим складнику – провідній верстві" (Донцов Дм. "Дух нашої давнини", Дрогобич, 1991. – С. 16).

На жаль, теперішня державна "еліта", на яку покладаємо наші надії, переважно затруєна чадом малоросійства, що паралізує її волю, дух і, даруйте, глузд. Адже "... малоросійство – це не політика і навіть не тактика, лише завжди апріорна і тотальна капітуляція. Капітуляція ще перед Богом. (Маланюк Є. "Книга спостережень", К. 1995. – С. 223).

Сьогодні, може, як ніколи, малоросійська ментальність притаманна українському політикуму. І якщо протягом п'ятнадцяти років нашої державності українофобська діяльність велася "тихою сапою", то з приходом до влади так званої "антикризової коаліції" і її клевретів вона набере легітимного статусу. Як казав Тарас Шевченко: "Побачите, які будуть жнива..."

Чи зможе сьогодні наш Президент вийти за межі свого малоросійського кола оточення? Завтра українофоби й донецькі "босяки", що переважають в українському істеблішменті, не дадуть йому це зробити.

Зупинити національну катастрофу можуть тільки негайні рішучі дії Президента.

м. Ялта

Дорогі читачі! Передплата на газету "Нація і держава" приймається всіма поштовими відділеннями України. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2006 рік (друге півріччя). Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 1,39 грн. 3 місяці – 4,17 грн. 6 місяців – 8,34 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ГУРТУЙМОСЯ НА ЗАХИСТ УКРАЇНИ!

Нічого дивного немає в тому, що в нашому житті так багато негативного. Вся біда в тому, що український дух спить. Трошки відкрив був око на Майдані та й закрив його. Духу у нас вистачило лише на Майдан. Російські козаки змогли знайти в Криму своїх загиблих попередників, про яких ніхто нічого не знає. А от скільки запорозьких козаків лежить на Соловках і на далекій Півночі, це всім відомо, але там пам'ятників не ставлять, не справляють панахид з тисячними збіговиськами, як це роблять росіяни в Криму. Там ніхто цього не дозволить, бо російська земля для росіян, всі інші – раби, які або самі приїздять у найми, або їх привозять у телятниках. З усього, що ми бачимо по телевізору, чуємо по радіо, читаємо в газетах, виходить, що ми вже і не українці. Україну поділили без нашого дозволу. А все тому, що самі українці поділились на українців, у яких ще жевріє національна свідомість, і яничарів, в яких українська кров, але дух чужий. Вони і рідну матір продадуть, якщо їм добре заплатять. І якщо завтра українці-націоналісти піднімуться на боротьбу, то в перших лавах захисників російської імперії будуть українці-яничари.

Нам сьогодні кажуть, що ми вільні. Але якщо ми вільні, то чому в парламенті нашому депутати – всуціль росіяни, євреї, тільки не українці? Мабуть тому, що наш Президент Ющенко обіцяє, що росіянам буде краще жити в Україні, ніж в Росії. От вони і живуть куди краще за українців. Ющенко хоче об'єднати Україну, однак досі не визнано воїнів ОУН-УПА на державному рівні, не вшановано пам'ять загиблих воїнів, які боролися за незалежну Україну.

Чиниться шалений тиск на Україну, тому що всі знають: це для нас останній рубікон. "П'ята колона" все нахабнішає. Тому ми не повинні чекати, коли "наші" депутати що-небудь зроблять для України. Потрібно негайно гуртувати свідомих українців на захист України!

Відродять Україну прості хлопці і дівчата, озброєні ідеологією націоналізму.

Слава Україні!

Микола ГОРОБЧЕНКО,
м. Новомиргород,
Кіровоградська область

ПАМ'ЯТЬ

ВШАНУВАННЯ МИКОЛИ МАРИНОВИЧА

На межі двох районів Львівщини Яворівського та Мостиського встановлено пам'ятний знак на місці маєтку генерала-хорунжого Миколи Мариновича. Цей пам'ятний знак споруджено з ініціативи ветерана Конгресу Українських Націоналістів Михайла Шурмакевича між селами Оселя Яворівського району і Хоросниця Мостищини.

Саме тут мешкав у міжвоєнний та післявоєнний час генерал, який розпочав свою військову кар'єру в австро-угорській армії.

У буремні дні 1918–1919 рр. він не відсиджувався удома, а вирушив до Львова, де став комендантом столиці Листопадового Чину.

23 липня 2006 року конгресівці Мостищини спільно із районною владою організували та провели заходи на вшанування пам'яті українського генерала. Вірні греко-католицької та православної церков навколишніх сіл та їхні парохи відбули громадську та релігійну панахиду. У заходах взяли участь представники влади. Перед присутніми виступили заступник голови райдержадміністрації, член КУН Степан Савка та голова Мостиської районної ради Антанас Вербаускас. Після цього у концерті свою майстерність хорового співу присутнім демонстрували аматори вокалу з Оселі та Волі Мальнівської.

Учасники заходів активно відвідували конгресівський намет, де для них пропонували свіжі числа "Нації і держави", листівки із заявою Політради ЛОО Конгресу про політичну ситуацію в Україні, а також книгу "В борні за Україну. Мостищина" Володимира Зелінського, конгресівця, чільника районного "Меморіалу", який, на жаль, відійшов недавно у потойбічний світ. У цьому виданні значне місце займає матеріал про генерала-хорунжого, героя Листопадового Чину Миколу Мариновича, що знайшов свій притулок на цвинтарі села Оселя.

Ігор ДАНИЛИХА,
Голова Секретаріату ЛОО КУН

УКРАЇНА ДИТЯЧИМИ ОЧИМА

До Дня Незалежності "Благодійний фонд "ЛІРОС" оголосив Всеукраїнський конкурс дитячих художніх робіт.

Конкурс має на меті ще раз привернути увагу до проблеми вільного вибору майбутньої долі України, зокрема про відповідальність громадян всієї України за свій вибір перед нащадками.

Учасниками конкурсу можуть бути всі діти України. Вони будуть поділені на п'ять вікових груп: до 6 років, 7–9, 10–12, 13–15, 16–18 років.

Основна тематика конкурсу "УКРАЇНІ – ВОЛЮ, НЕЗАЛЕЖНІСТЬ, ЄДНІСТЬ".

Але дитина також може вибрати власну тему і надсилати свої роботи у необмеженій кількості.

Головною вимогою є те, що дитина має створювати роботу самостійно, без втручання дорослих.

Переможців конкурсу визначатиме незалежне журі, до складу якого увійдуть представники громадських організацій, відомі діячі культури та мистецтва.

Призовий фонд конкурсу у кожній віковій категорії окремий. Буде присуджено першу, другу, третю премії та сім додаткових премій у додаткових номінаціях.

Найкращі роботи конкурсу буде також представлено на виставці й відтворено в друкованому каталозі.

Усі конкурсні роботи та контактну інформацію учасника належить подати не пізніше, ніж о 18-й годині 20 серпня 2006 року.

Підведення підсумків – 22–23 серпня 2006 р. (робота журі)

Нагородження переможців відбудеться 29 серпня 2006 року.

Матеріали надсилати поштою з позначкою "Конкурс" (з повідомленням про вручення) за адресою: **01004, Україна, м. Київ, вул. Пушкінська, 45/2.**

Довідки за телефоном
8050–444–77–42.
Контактні особи :
Бадера Лілія, Мусієнко Олена.
e-mail: liros@ukr.net

Надсилаючи роботи на конкурс, автори погоджуються з тим, що роботи, відібрані для виставки, можна використати безкоштовно в подальшій діяльності громадських організацій, спрямований на один з основних пріоритетів розвитку українського суспільства – захист прав дітей та молоді, забезпеченні інтересів і основних потреб та розширення можливостей для реалізації потенціалу дітей та підлітків.

Конгрес Українських Націоналістів та Всеукраїнська Ліга українських жінок оголошують літературний конкурс на тему: **"Героїзм Української Повстанської Армії".** Приймаються поетичні та прозові твори обсягом до 3 друкованих сторінок, кращі з них будуть опубліковані в альманасі, присвяченому 65-й річниці створення УПА. Твори з короткою біографією та фотографією автора надсилати до 10 вересня за адресою: **bagryana@ukr.net або КУН, вул. Антоновича, 3-Б, м. Київ, 04001, Анні Багряній.**

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(0332) 72-39-35, (03322) 401-98
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Понеділок 31 липня — день, коли, як очікувалося, Президент Віктор Ющенко мав внести на розгляд Верховної Ради кандидатуру прем'єр-міністра. Коли ця стаття готувалася до друку, ми ще не знали, яким буде рішення Президента, і чи прийняв Віктор Ющенко пропозицію "антикризової коаліції" щодо кандидатури Віктора Януковича. І якщо цим кандидатом буде не лідер Партії регіонів — тоді хто? І як, до речі, трактувати положення Конституції, після внесення до неї змін за сценарієм Мороза — Симоненка — Медведчука: має право чи зобов'язаний Президент вносити на розгляд парламенту кандидатуру на пост прем'єра, запропоновану більшістю? Різниця, погодьтеся, надзвичайно істотна. Принаймні, єдина авторитетна інстанція, яка могла б чітко і, головне, остаточно відповісти на це питання — Конституційний Суд — у нас не діє вже багато місяців, причому з вини тих політичних сил, які якраз і сформували теперішню більшість у Верховній Раді. Втім, головна причина того, що вища судова інстанція у нас досі недієздатна, полягає в тому, що Мороз і компанія цілком справедливо вважають, що Конституційний Суд може прийти до невтішних для них висновків щодо ревізії Конституції, здійсненої ними свого часу. Разом з тим, відсутність КС може зіграти злий жарт саме з тими, хто блокує його формування, оскільки у разі розпуску Президентом Верховної Ради нікому буде трактувати законність подібного кроку.

В ОЧІКУВАННІ НОВИХ ВИПРОБУВАНЬ

Шкода, що перегравати опонентів Президент почав зі значним запізненням, втративши дорогоцінний час

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ
«Нація і держава»

В одному зі своїх виступів на минулому тижні глава держави заявив, що внесе кандидатуру прем'єра до 2 серпня. Саме в цей день закінчується 15-денний термін, відведений Конституцією для затвердження Президентом кандидатури прем'єра і подачі її на розгляд депутатів Верховної Ради. "Я гарантую, що зроблю це в терміни, відведені Конституцією", — заявив Віктор Ющенко.

Тим часом кінець минулого тижня минув під знаком проведення "круглого столу" і теми підписання Універсалу національної єдності. Як виявилося, це був доволі сильний тактичний крок Президента, котрий дозволив йому перехопити ініціативу з рук "антикризової опозиції" після того, як пропрезидентська сила "Наша Україна", здається, опинилася в стані, близькому до деморалізації. Цей хід став несподіванкою насамперед для Партії регіонів, керівництво якої, здавалося, трохи передчасно вирішило, що отримало в свої володіння контрольний пакет в "акціонерному товаристві" під назвою Україна. Щоправда, в ніч з п'ятниці на суботу в ході засідання "круглого столу" у Президента главі держави і лідерам політичних сил так і не вдалося підписати Універсалу. Головні розбіжності, як і очікувалося, торкнулися таких принципових проблем як мовне питання, вступ України до НАТО, створення Єдиної помісної церкви, питання федералізму і сепаратизму, формування зон вільної торгівлі з країнами Євросоюзу, визнання євроінтеграційного і євроатлантичного векторів української політики. Якщо з інших питань Віктор Ющенко, здається, готовий погодитися на деякі компроміси, то тут Президент принципово відмовляється йти на будь-які поступки коаліції. У свою чергу, Партія регіонів у своїй суботній заяві заявила, що не сприймає мови шантажу і ультиматумів, нав'язаних їхній політичній силі главою держави. Цікавим у цьому зв'язку є пасаж лідера Партії регіонів, який процитовано в тексті заяви. Виявляється, Віктору Федоровичу "не потрібен пост прем'єра ціною ганьби і зради виборців", які за нього проголосували. Можливо, ці слова не зовсім впевненої в собі людини мають якесь відношення до повідомлень про кілька зустрічей, які провів Президент минулого тижня з Рінатом Ахметовим за спиною Януковича? Віктор Федорович цілком міг стати розмінною монетою у перемовинах Президента з найбагатшою людиною України.

Світлина Святослава Мізернюка

Станом на середину дня понеділка інтрига довкола ключового питання — хто очолить уряд — зберігалася. Стало зрозуміло, що Президент ні в якому разі не відмовиться від своєї позиції щодо основних питань. Скоріш за все, і Партія регіонів, при всьому своєму вимушеному маневруванні, не зможе "зрадити" виборцям, погодившись, приміром, на вступ України до НАТО, а також відступити у питанні двомовності і створення Єдиного економічного простору.

Відповідно, Універсал може бути і не підписаний. У такому випадку, без сумніву, Президент не внесе на розгляд парламенту кандидатуру Януковича на прем'єра.

Що тоді?

Керівник секретаріату Президента Олег Рибачук у неділю вечері заявив, що у випадку непідписання Універсалу країну чекають нові вибори. Навряд чи Рибачук висловлював лише свою особисту точку зору, хоча подібну заяву також можна трактувати як елемент тиску на опонентів.

Дехто з політологів, зокрема, з табору БЮТ, заявляють, що Віктор Ющенко свідомо нав'язує більшості умови, на які та ніколи не погодиться, і що насправді Президент діє у відповідності зі своїм планом, розгадати який проте нікому не вдалося.

Що ж, приємно хоча б те, що деякі теперішні опоненти глави держави починають визнавати, що Президент, як виявилося, не такий уже й слабкий, як йому приписували, а навпаки, навіть залишившись у меншості (у Кучми подібного становища практично ніколи не було за час його президентства), перегрaє своїх численних недоброзичливців, демонструючи, "хто в домі господар". Спостерігаючи за перебігом дебатів під час проведення багатогодинного "круглого столу", вся країна побачила сильного, розумного, вольового і впевненого Президента, який продемонстрував інтелектуальне лідерство на тлі своїх непідготовлених опонентів.

Втім, як видається, план глави держави зрозумілий без особливих пояснень: формування уряду національного порозуміння, національної єдності. Влада має не роз'єднувати, а об'єднувати суспільство. Ні Тимошенко, ні Янукович не є тими особами, які сприятимуть консолідації країни, і саме тому глава держави так послідовно "вирулює" політичну ситуацію, намагаючись реалізувати поставлену мету, при цьому діє, виходячи не з вузькопартійних чи корпоративних інтересів, а керуючись інтересами держави.

Разом з тим, за деякою інформацією, керівництво Партії регіонів розпорядилося розгортати виборчі штаби для підготовки до позачергових парламентських виборів. Меткий на язик Тарас Чорновіл уже встиг повідомити прилюдно, що його партія, у разі проведення таких виборів, буде блокуватися з соціалістами і комуністами (щоправда, з боку Компартії тут же прозвучало спростування; зрозуміло, що Петру Симоненку з товаришами в подібному випадку заготовлені місця у виборчому списку десь далеко від його початку, а тому їм краще синиця в руках — принаймні, своїх чотири відсотки вони розраховують набрати).

Також у понеділок партія "Братство" (колишній сателіт Медведчука, нині її заяви підозріло вправно ллють воду на млин БЮТ) розповсюдила повідомлення про нібито існування між Юлією Тимошенко і керівництвом Партії регіонів таємної домовленості щодо спільних дій у разі розпуску парламенту, суть якої полягає в тому, щоб підняти прохідний бар'єр до Верховної Ради до семи відсотків. Втім, подібні заяви не є новиною, вони звучали й раніше, а тому "витікання" запізнілої інформації тут, можливо, слід трактувати як здійснене спеціально для того, щоб відмести підозри щодо зв'язків БЮТ з одіозним "Братством" Корчинського.

...Коли це число газети дійде до читача, ситуація нагорі української влади, сподіваємося, до деякої міри з'ясується. Ми вірогідно будемо знати, чи вдалося Президенту відстояти свої позиції, однак наразі виглядає на те, що глава держави має на руках значно більше козирів, ніж його опоненти. І головний, могутній "козир", яким він керується у своїх діях — це національні інтереси.

...Шкода, що перегравати своїх противників глава держави почав з таким значним запізненням, втративши не лише дорогоцінний час, але й чимало своїх прихильників. Усе це, навіть за умови, якщо Віктору Ющенку нині якимось чином вдасться не допустити прем'єрства Януковича, загрожує для України новими викликами і новими випробуваннями.

УКРАЇНСЬКА ГОЛГОФА

(Закінчення. Початок на 1-й стор).

Таким чином, маємо добре спрацьований тандем: Росія зовні підвищує ціни, а антиукраїнські сили переводять стрілки на нібито неправильні внутрішні дії влади в Україні.

Нинішня ситуація в Україні не проста, але її ще можна виправити, і для цього Президенту треба зробити наступне:

1. замінити своє скомпрометоване оточення, яке привело його до банкрутства влади, а саме секретаріат, голів державних і районних адміністрацій на національно свідомі кадри;

2. відсторонити від себе космополітів-олігархів і теперішніх радників;

3. усунути дискредитованих осіб від керівництва партією "Наша Україна";

4. замість партії "Народний Союз "Наша Україна" створити єдину національну партію;

5. від її імені розпочати безкомпромісну боротьбу з антиукраїнськими силами;

6. визнати своїм указом ОУН-УПА воюючою стороною;

7. відновити на громадських засадах роботу української Головної Визвольної Ради (УГВР), створеної в липні 1944 року, для чого створити оргкомітет на базі ОУН(б), ОУН(м) і партій з національною ідеологією;

8. нагородити видатних борців за незалежність України в минулому столітті званнями героїв України, а саме: Симона Петлюру, Євгена Коновальця, Степана Бандеру, Романа Шухевича, Ярослава Стецька та інших;

9. ініціювати питання про створення Української помісної церкви;

10. вести пропагандистську роботу в ЗМІ щодо політичної ситуації в державі за допомогою істориків, політиків та інших українських фахівців.

Саме ці десять кроків дозволять стабілізувати національну ситуацію в державі і поновити довіру до нинішньої влади.

ОБ'ЄДНАТИСЯ ДОВКОЛА НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ

Чернівецька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів у своїй заяві висловила стурбованість ситуацією, що склалася в Верховній Раді України, у зв'язку з приходом у парламент антиукраїнських сил, які всупереч Конституції України хочуть здійснити парламентський переворот.

"Ми, — говориться у заяві, — вимагаємо, від Президента рішучих дій: скористатися конституційним правом розпустити антиукраїнський парламент і ввести пряме президентське правління".

Націоналісти Буковини заявляють про підтримку Президента у всіх його діях у відстоюванні Соборності Української Держави і закликають всі національні патріотичні сили, яким не байдужа доля України, об'єднатися навколо національної ідеї і дати рішучу відсічь "п'ятій колоні".

Чернівецька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів готова стати на захист Української Держави, і не дозволить нікому плямити слави, ні честі Української Держави.

РЕПЛІКА З ПРИВОДУ

КОРИДОР ГАНЬБИ МАДАМ ВІТРЕНКО

Про те, як зустрічають колишню конотопську нардепку в українських містах

Сашко НЕБАЙДУЖИЙ

Вітренко готувалася до візиту в Суми, як до реваншу – не могла вона забути того, як сумчани з ганьбою та презирством зустріли її ініціативу повернутися назад в "московський кендюх", а замість хліба-солі принесли яйця-мітли. Для того, щоб створити ілюзію народної підтримки та убезпечити себе від проявів "надмірної любові" сумчан. А Наталія Михайлівна привезла з собою 18 автобусів "прихильників" з різних областей України.

Натовп був дуже різнобарвним: це і групи чоловіків з похмурими поглядами та спортивною зовнішністю, і "біомаса" – звичайний робочий люд та петеушники, які спокусилися на "30 срібняків", причому частина останніх була з очевидними ознаками сп'яніння, що органічно поєднувалося з їхнім розхристаним виглядом. Існувала висока вірогідність провокацій та масштабної бійки з ініціативи цих "прибічників" Вітренко.

Через 20 хвилин після початку мітингу на майдан Незалежності вийшла організована колона націонал-патріотів в камуфляжній формі, які несли прапори УНСО, державні та червоно-чорні. І одразу ж під поки що нетипові для міста Сум прапори зібралася велика кількість людей, а біля сцени Вітренко сумчан майже не залишилося. Приємно було бачити цей вияв небайдужості жителів нашого міста, їхні нехитрі, але доречні транспаранти: "Ганьба політичній повії!". "Хто має вуха – той почує, хто має очі – той побачить, хто має розум – марно не осудить, хто має честь – той стане поряд з нами!". Відбулося спалення "трофейних" прапорів КПУ та ПСПУ, примірників газети "Народна опозиція".

Мав місце непересічний збіг обставин, який деякі демонстранти назвали "Божим знаком". У якийсь момент під час скандування на тему "відьомських шабашів" на площу налетіла надзвичайно велика зграя ворон, що, кружляючи, почала сідати на готель "Суми", під стінами якого виступала Вітренко.

Вражена громада вигукувала: "На падаль злетілись!". Мадам Вітренко не наче чекала на приліт цих похмурих птахів і радісно вітала їх появу, а Володимир Марченко оголосив натовпу, що "оні прілетелі нас поздравіть крильями".

Міліція пильно стежила за діями опонентів, і з метою недопущення сутичок тримала між ними подвійний кордон. І все ж таки стався прикрий інцидент. На початку мітингу в натовпі на майдані дещо окремо стояла група сумчан з помаранчевими стрічками в руках, Наталія Вітренко зі сцени сказала на їхню адресу образливі слова, у відповідь на що люди крикнули "Відьма!".

Ні секунди не вагаючись, до них підскочили декілька активістів "Народної опозиції" і затіяли бійку – міліція затримала та доправила до відділка всіх учасників інциденту. А вже там виявилося, що один з ініціаторів бійки має журналістське посвідчення і скаржиться на тілесні ушкодження, демонструючи розбиту губу.

По закінченні мітингу група псевдосумчан – прихильників ПСПУ – організовано попрямувала до своїх автобусів, а сумчани, утворивши "коридор ганьби", проводжали їх гнівними презирливими гаслами.

Особисто в мене ці приїзди з публічними образами та неоднозначними закликами, оцінку яким давно мали б дати компетентні органи, нічого, крім огиди, не викликають, однак наштовхують на деякі думки. Звідки у Вітренко стільки грошей, і яке їхнє походження? В розмові з її "прихильниками" прозвучало, що присутність на мітингу була винагороджена 150-ма гривнями. Навіть якщо сума була втричі меншою, то приїзд 700 чоловік мав би коштувати як мінімум 35 тис. гривень.

Для оренди 18-ти автобусів потрібно витратити щонайменше ще 30 тис. гривень, організаційні виступи також складають, припустімо, не менше 30 тис. гривень. І майже кожного дня під час передвиборної кампанії ми спостерігали візит до чергового міста. А ще агітаційна продукція, радіо-, телеефір, спонсорування специфічних молодіжних організацій. То чиї ж гроші так щедро витрачає і відпрацьовує в повному обсязі Вітренко? Навряд чи українські. Ця одіозна особа займається тим, що сіє зневіру в народі, принижує нашу гідність, обливає брудом, безсоромно оббріхує кращих представників української нації, розпалює міжнаціональну та міжрелігійну ворожнечу, ініціює та підтримує сепаратистські настрої, підриває авторитет України та української влади, ставить під сумнів суверенітет та незалежність, саме існування Української держави.

І все ж мадам Витренко робить реально корисні справи: під час останніх виборів вона відібрала в Партії регіонів майже 3% голосів, на ймовірно чужинські гроші створює нові, хоч і тимчасові, робочі місця та сприяє розвиткові лікеро-горілчаної та пивоварної промисловості України та міста Сум зокрема, бо значна частина "гонорарів" витрачається "прихильниками" Вітренко саме на ці товари широкого вжитку.

"ЯК БИК НАВИК..."

Дмитро Донцов рішуче наполягав на тому, що в боротьбі за самостійну Україну має бути відкинутий і соціалізм, як ворожий українському націоналізмові світогляд.

Тому, коли в нашій демократичній пресі друкувалися дифірамби на честь лідера Соціалістичної партії Олександра Мороза, я їм не вірив, бо впевнений був, що соціалізм може бути не рятівником України, а тільки її могильником.

Сьогодні всі нарешті упевнилися, що Олександр Мороз – то цинічна особа, яка завжди переслідувала одну мету – за будь-яку ціну вилізти на вершину влади. Оскільки він добре знав, що президентство йому не світить, тож затіяв політреформу, яка поставила б прем'єр-міністра вище президента. Спершу пішов на союз з помаранчевими, сподіваючись, що вони віддадуть йому спікерство. Коли ж цього не сталося, він пішов на союз з біло-голубими пацанами Януковича та комуняками Симоненка. І нічого тут дивного немає. Досить згадати, хто такі українські соціалісти. Раніше ці люди були членами компартії. Коли ж компартію було заборонено, вони терміново перелицювалися на соціалістів. Але ж нутро в них залишилося таким, як і було: комуняцьким, антиукраїнським.

Людьми, нездатними до духовного росту, є майже всі вчорашні комуністи. Яскравий приклад – редакція газети "Сільські вісті", колектив якої за їхню заскорузлість я називаю "дідами". Ці діди і сьогодні співають осану зрадникові Олександрові Морозу. Недаремно в народі кажуть: "Як бик навик, то вже не відучиш!"

Не може Україна з такими людьми будувати вільне і щасливе життя. Вони ж і проти європейського вибору, і проти вступу України до НАТО, і до мови української вони байдужі, тож, не довго вагаючись, готові проголосувати за двомовність у нашім краї. На жаль, навіть після помаранчевих подій у багатьох районах керують ті ж соціалісти з комуністами. Тож часом аж страшно стає: пропала Україна, кінець нашому Майдану!

І все ж я буду боротися за нашу Україну. І якщо мій допис буде надрукований у газеті "Нація і держава" і мені з Кіровограда перешлють пачку газет, я їх розповсюджу через своїх товаришів. Інакше люди будуть читати "Сільські вісті", "Товариш", "Комуніст" і, не дай, Боже, ще повірять надрукованим у тих виданнях всіляким побрехенькам.

В. ПОЛІЩУК,
м. Мала Виска,
Кіровоградська область

ВІДВЕРТО

ОБЛИЧЧЯ РОСІЙСЬКОГО ФАШИЗМУ

Таки ж полюбляють у Москві звинувачувати в реакційності та фашизмі всіх, хто насмілюється суперечити імперії. Покидьки з проросійської екстремістської організації "Прорив" звинувачують героїв ОУН-УПА, а багато років тому з такими звинуваченнями на Нюрнберзькому процесі спробували виступити сталінські прокурори, але міжнародний трибунал відкинув усі московські претензії до українських повстанців як безпідставні та політично корисливі.

Богдан СТЕПОВИЙ

Немає таких злочинів, що не прагнула би закинути Росія своїм опонентам. Зокрема, нині новій українській владі накидають абсурдні наклепи щодо позірного деспотизму стосовно "російськомовного" населення, "примусової українізації", а інколи й расизму і фашизму. Але, на відміну від Кремля, світова громадськість нічого подібного в Україні не помічає. Проте багато моторошного бачить у Росії. Наприклад, відома і вельми авторитетна у світі організація "Міжнародна амністія" повідомила, що в Російській Федерації убивства на расовому ґрунті вийшли з-під контролю. За даними організації, торік у Росії на ґрунті національної ненависті було вбито щонайменше 28 осіб, ще 366 стали жертвами нападів.

Загинуло чимало студентів із країн Азії, Африки, Латинської Америки, що на біду для себе вирішили здобути освіту в Росії. Можна зрозуміти відчай батьків, які десь у Перу чи Лаосі збирали гроші, щоби навчати сина чи доньку в російських вищих навчальних закладах, аби вони там отримали такий потрібний на батьківщині фах лікаря чи інженера, а замість дипломованого спеціаліста їм повертають домовину з тілом їхньої дитини. Особливої лихої "слави" зажив щодо таких злочинів Вороніж, обласний центр Російської Федерації. Злочинців здебільшого не знаходять, бо їм співчувають офіцери російських правоохоронних органів. А якщо знаходять, то всіляко намагаються під час судових слухань перекваліфікувати звинувачення на банальне хуліганство. Хоча насправді йдеться про фашизм у його найбільш огидних формах. Жертвами фашистів стають вихідці з країн Середньої Азії, Закавказзя, Балтії та й навіть російськомовні українці через специфічну вимову. Влада Росії однозначно не бажає боротися проти цієї політичної пошесті, незважаючи на всі демагогічні заяви президента Путіна.

Кілька років тому екс-прем'єр російського уряду Єгор Гайдар публічно назвав Владіміра Жиріновського фашистом. Жиріновський звернувся до суду, але програв Гайдарові процес. Отже, Жиріновський є фашистом за рішенням російського суду, але це не заважає йому бути заступником голови найвищого законодавчого органу Російської Федерації – Державної думи.

Нещодавно Єгор Гайдар виступив з публікацією з промовистою назвою "Випробування фашизмом", де гостро звинуватив нинішню російську владу щодо її співпраці з фашистами: "Як людина, яка була якось причетна до політики, я розумію стратегію уряду сьогодні: створити надзвичайну загрозу, насамперед через незримий зв'язок із фашистськими організаціями, а потім заявити громадянам: "Ви ж самі з цією загрозою не впораєтесь, тому довірте це нам, ми з нею якось розберемося". Потім ця заява повинна постійно підкріплюватися картиною світу, сформованою ЗМІ.

Я розумію реальність загрози фашизму. Я категорично вважаю, що ми не повинні дозволяти собі брати участь у таких іграх, як і не повинні вірити в те, що фашистські організації в Росії не мають будь-якого стосунку до уряду".

Гайдар чітко висловився, що фашистського режиму в Росії добивається російський уряд.

Варто було б нашим керівникам звернути на заяву Гайдара увагу, бо поруч з нами існує держава з абсолютно цинічною елітою, що вже кілька років виховує в масах російського народу зневагу і ненависть до України. Нині російські ЗМІ пишуть і кажуть про Україну те ж саме, що ЗМІ Німеччини писали і казали про Чехословаччину наприкінці 30-х років. Гайдар каже про ситуацію в Росії так: "Справді, загроза фашизму реальна". На жаль, реальною є і агресія Кремля проти України, адже образ ворога з українців створюється в Росії не заради розваги. Антиукраїнська агітація в Росії ведеться системно і кваліфіковано, це вже фактично психологічна війна. А з боку нашої влади чомусь панує наївність і безтурботність. Інформаційний наступ Кремля на Україну має отримати системну і кваліфіковану відсіч. Наші лідери повинні усвідомити, яку страшну загрозу для України уособлює політичний режим сусідньої держави.

ГІСТЬ РЕДАКЦІЇ

Сергій ВИСОЦЬКИЙ: "МИ ЗНАХОДИМОСЯ В ОДНОМУ ЧОВНІ"

Кілька днів тому до редакції нашого часопису завітав високий, кремезний молодий чоловік. Познайомилися. Виявилося, наш гість – голова Білоруської партії Свободи, координатор національно-визвольного Центру Сергій ВИСОЦЬКИЙ. Зрозуміло, посипалися зустрічні запитання-відповіді. Тож непомітно наша розмова вилилася в своєрідне інтерв'ю, зміст якого пропонуємо увазі наших читачів.

– Пане Сергію, скажіть насамперед, що привело Вас до Києва?

– Майже два роки тому, після помаранчевої революції, у столиці України за сприяння Української народної партії було відкрито Білоруський національний центр. Оскільки я є його координатором, то маю тут деякі справи. Іншими словами, я по суті є амбасадором білоруської національної опозиції.

– Які функції виконує у Києві Ваш центр?

– Найперше — донести до українського народу правду про все те, що відбувається сьогодні у Мінську, в цілому в Білорусі. По-друге, налагодити тісні, ділові контакти з українськими політичними силами патріотичного спрямування. Слово честі, з кожним днем я все більше переконуюся (добре це чи кепсько), що ми – українці і білоруси – знаходимося в одному човні. Перефразовуючи видатного українського політика Юрія Липу, можу сказати, що без незалежної Білорусі неможлива незалежна Україна. Побічно це підтверджує поведінка наших спільних противників. Скажімо, досить часто у Білорусь навідуються такі російські політики, як Гризлов, Рушайло, Іванов. Думається, до Мінська вони приїжджають не для того, щоб вирішити якесь питання в інтересах нашого народу. А те, що ставлення нашого північного сусіда до України важко назвати доброзичливим, переконливо засвідчують їхні твердження про те, що поки Білорусь знаходиться під контролем, тобто в союзі з Росією, Україна постійно відчуватиме на собі тиск як з боку Росії, так і Білорусі.

Це, до речі, я спостерігаю, перебуваючи у Києві. Так, ще два роки тому Україна була іншою. Зараз же ми є свідками того, як тут набирає сил повзуча контрреволюція. Російські маріонетки, представники так званої "п'ятої колони", які, здавалося, були вже викинуті на смітник історії, прагнуть реваншу, знову намагаються реалізувати свої підступні наміри. Тому вашій національній еліті дуже небезпечно замикатися на боротьбі лише в межах території своєї країни. Звичайно, проблеми Білорусі – справа самих білорусів, але поки Білорусь не стане по-справжньому вільною, в Україні не зменшиться подібних проблем. Це моя прагматична позиція.

Тиск Москви на Київ можна проілюструвати бодай тим фактом, що віднедавна в столиці України у нас відібрали помешкання під офіс. Вочевидь, для цього доклали зусиль посольства Білорусі й Росії в Україні. До речі, представники російської амбасади були постійними учасниками різних заходів, які проводив наш центр. Склалося враження, що вони приходили до нас на конференції з посвідченнями представників мас-медіа, наче на чергування, ревниво виконуючи обов'язки "старшого брата".

ПОЛІТИКА – ЦЕ ПОСТІЙНА БОРОТЬБА

– Розкажіть, будь ласка, коротко про себе.

– Народився і виріс у Мінську. 1993 року закінчив Білоруський державний педагогічний університет. Мав можливість вступити до аспірантури, але політичні події захопили мене. Тож опинився у вирі боротьби. Неодноразово мене затримували, довелося пізнати особливості камери попереднього ув'язнення, але з обраного шляху я вже не зверну.

УРОКИ ПІДПІЛЛЯ

– Що зараз представляє собою Білоруська партія Свободи?

– Починалася наша політична сила як об'єднання студентів-патріотів. На перших порах перед собою ми поставили завдання зупинити реставрацію комуністичного режиму. Нас особливо стали поважати за проведення двох великих акцій. Так, ми зупинили поширення російського фашизму (угруповання Російської національної єдності), біля витоків якого стояв сумнозвісний Баркашов.

Наступний наш успіх – Куропати. На місці, де у 1937–1941 роках НКВС закатував близько 300 тисяч білорусів, влада вирішила прокласти дорогу по людських кістках. Наша тверда позиція зашкодила цьому. То була перша перемога усієї білоруської опозиції над лукашенківським режимом. До речі, за це Білоруська партія Свободи удостоєна нагороди від білоруської національної еліти.

Нині наша партія – це консервативно-патріотична організація, до складу якої входять представники національної еліти і свідома молодь. У цьому ми дещо схожі з КУН. У наших лавах є чимало авторитетних, добре знаних в Білорусі людей. Насамперед це професор Олесь Островський, а ще Павло Сіверинець, багато інших. Не можу не сказати про плідну співпрацю з Білоруською автокефальною православною церквою, яка, до речі, має підтримку з боку Української православної церкви Київського патріархату. За це від імені білоруського народу хочеться висловити подяку Патріарху Київському і всієї Руси-України Філарету.

До всього варто додати, що таким, як я, в Білорусі вижити важко. Адже працевлаштуватися людині з "вовчим квитком" – нереально. Як тільки влада довідується, що ми десь працюємо, підприємство автоматично припиняє своє існування. Тому й доводиться перебиватися разовими заробітками на будівельних майданчиках, виконувати обов'язки сторожа тощо.

1996 року виборов мандат депутата Верховної Ради Білорусі, але, як і інші мої однодумці-патріоти, до парламенту не потрапив – "Бацька" вдався до політичного трюка, через що склад народних обранців був скорочений якраз за рахунок опозиціонерів.

Теплим словом варто згадати наших отців Петра Гущу, Олександра Акаловича, які у непростих умовах підпілля допомагають людям. У Білорусі, на жаль, зовсім немає національно-патріотичних організацій. На сьогодні ми, по суті, залишилися одні у протиборстві з тоталітарним режимом, що постійно втручається у приватне життя особи, контролює усі сфери діяльності людини. Монопольною партією в нас є лукашенківська вертикаль. Також ми не маємо такого феномену, як білоруська компартія – є контроль над усім нашим суспільством з боку Москви.

– Навесні, зокрема в березні, була спроба організувати всенародний спротив у Мінську. Але вона виявилася невдалою. В чому причина?

– Насамперед у стані опозиції, міцних позиціях влади. На жаль, наша сила є роздрібненою, ослабленою. Багато її лідерів перебувають у вигнанні, запроторені до в'язниць, дехто загинув. Не секрет, що всередині патріотичного табору діють ворожі агенти, яким вдаються акції, спрямовані на розкол опозиції.

– Яким чином?

– Це можуть бути спецоперації, висунення своїх ставленників на посади, підкуп, шантаж. Останнє є найпоширенішим. У нас сформувалася офіційна опозиція і народна. Офіційна має легальний статус. Офіси політичних партій, що належать до неї, розміщені переважно в центрі міста. Але ці сили не проводять жодної акції на захист свободи. Ми ж змушені збиратися нелегально на околицях Мінська. І здебільшого спецслужби вираховують нас, часто заарештовують учасників зібрань.

Хочу зауважити, що певну долю вини за це несуть і західні структури, які не розуміють ситуації в Білорусі, нав'язують нам абстрактні ліберальні схеми. Так, абсолютна більшість білорусів каже про те, що Росія диктує нам свої умови, маріонеткову владу Лукашенка. На заході ж говорять про порушення прав людини, утиски ЗМІ. А того, що Білорусь, по суті, є загарбана Росією, – не бачать. Тож провал західного проекту у березні 2006 року – чергове свідчення схематичної і недалекоглядної позиції, ігнорування факту, що в Білорусі йде національно-визвольна боротьба. Разом з тим, ідея національного визволення, що мала б мобілізувати весь народ, офіційною опозицією відкидається. Все залишається на первісному, сумному для нас рівні.

Хотів би сказати дещо і про білоруські демократичні центри на терені України.

Окремі з них є провокативні. Вони саботують нашу національну справу. У Білорусі їх ніхто не знає. Зате своєю надмірною галасливістю вони підривають авторитет справжніх організацій, шкодять великій справі. Не секрет, що весь цей процес інспірується з Червоного будинку, як називають президентський палац.

І все ж я не сумніваюся, що народ Білорусі, зрештою, скине маріонеткову тиранію. Як і в тому, що українці з часом також відіб'ються від натиску Москви. І тому було б дуже небезпечно для нас у цій боротьбі ігнорувати один одного.

ЗАМІСТЬ ГІРКОЇ ПРАВДИ – СОЛОДКА БРЕХНЯ

– У нас ширяться досить суперечливі чутки про соціально-економічний стан Білорусі. Який рівень життя у вас насправді?

– Хочу зробити невеличкий штрих з власного досвіду. Коли я їхав до України, на кордоні мене досить ретельно перевіряли білоруські прикордонники. Навіть білизну сумлінно перемацали. Під час розмови один з них із іронією запитав: "Ми тут дивуємося, як ви виживаєте? З такою біографією це неможливо. Чи не підтримують вас інші держави?" На що я їм відповів: "Вашими молитвами живу. Можете дати 100 доларів. Вам це зарахується..."

Якщо ж про соціальний стан білорусів говорити більш серйозно, то зауважу, що адекватним прикладом є Радянський Союз. Люди отримують у нас заробіток, інколи у вигляді продовольчого пайка.

Хочу також підкреслити, що Мінськ і провінція – це, як кажуть у вас в Одесі, дві великі різниці. Простим людям живеться несолодко. Підприємства збиткові, гостро назріла проблема оновлення виробництва, прибутки промисловості мізерні. Не кращі справи і в сільському господарстві, де колгоспи підживлюють трохи державними дотаціями. Виручає тут російська підтримка, завдяки якій виплачується незначна зарплата, щоб люди не вийшли на вулиці з протестами. Отже, для низів створені терпимі умови, а еліта почувається, наче в концтаборі.

Опора президента – соціальне щастя білорусів (пенсія – 100 доларів). Є й інші забезпечені категорії – міліція, спецслужби, державні службовці. Водночас молодь змушена їхати в Україну, Польщу, Росію на заробітки. Та про це інформація приховується. Питається: коли так добре жити рядовим білорусам, чому ж тоді багато з них біжать з лукашенківського "раю"?

Хочу сказати, що найперше джерело державних витрат у нас – пропаганда. Згадайте, в СРСР свого часу теж «усім добре жилося...» Тому хочу порадити наївним українцям надто не довіряти байкам білоруського режиму і не заздрити нашим пенсіонерам.

ДЕМОКРАТІЮ ТРЕБА ВІДСТОЮВАТИ

– Яка Ваша позиція щодо подій в Україні?

– На мій погляд, ситуація в Україні є досить небезпечною. З одного боку, насідає так звана контрреволюція, з іншого – розчарування людей від політичних пристрастей. Ми на власному досвіді переконалися у підступності окремих сил, які не бажають добра своїм людям. Тому не дуже вірте казкам про національну єдність, які розповідають вам вороги українського народу. Все це не що інше, як демагогія. Досвід історії свідчить, що ліберальним шляхом важко вирішити доленосні питання. За цим можна втратити головне – завойовання демократії. Тому в даному випадку питання треба ставити жорстко, послідовно і безкомпромісно. Тут, як кажуть: або, або... Третього не дано.

– А яка інформація поширюється білоруськими ЗМІ про нашу державу?

– Треба визнати, що вона не досить достовірна. Абсолютна більшість населення Білорусі не має доступу до правди про вашу країну. Формується образ України, як держави нестабільної, де панують бідність, люди позбавлені соціального захисту. З іншого боку – процвітає корупція. Повідомляється, що люди розчаровані. помаранчеві перейшли на бік Януковича, народ України прагне об'єднатися з Росією, але цього не допускають нинішні політики, бо їм забороняє зробити це Америка, яка постійно втручається у внутрішні справи вашої держави. Все це, зрозуміло, заялозені штампи. Свідомі білоруси це розуміють і з іронією сприймають подібні повідомлення. Узагалі ж ставлення до українців у народу Білорусі доброзичливе. У Мінську, наприклад, функціонує товариство української діаспори "Ватра". Його активісти часто влаштовують різні масові заходи, на яких розповідають правду про Україну. Мешканці Мінська із задоволенням ходять на такі зустрічі, багато нового дізнаються про життя українців.

Крім того, я вважаю, потенціал для економічного співробітництва між нашими країнами досить великий. За логікою, ми, як доброзичливі сусіди, повинні бути найпершими партнерами, розвивати і поглиблювати економічні й культурні стосунки. І дуже шкода, що на сьогодні на заваді цьому стоїть політична ситуація в Білорусі. Але я вірю, що не за горами час, коли українці й білоруси, підтримуючи один одного, на взаємигідних умовах розвиватимуть добробут своїх держав, стануть повноправними членами ЄС, активними учасниками євроінтеграційних процесів.

Розмову вів
Микола СЕРГІЙЧУК
«Нація і держава»

КУН У ДІЇ

ВИШКІЛ ДЛЯ МОЛОДИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

У Богородчанському районі на Івано-Франківщині, поблизу сіл Луквиця і Міжгір'я, на території пластового табору «Чоти крилатих», Конгрес Українських Націоналістів протягом десяти днів проводив військовий та ідеологічний вишкіл для молоді Конгресу.

Місце табору, названого в честь багаторічної голови КУН світлої пам'яті Слави Стецько, було вибрано не випадково. Свого часу тут таборувалися Роман Шухевич і Степан Бандера. На цій землі точилися запеклі бої з окупантами за волю рідного народу. Повстанська криївка, виявлена й розкопана таборовиками неподалік, є тому підтвердження.

(Детальніше про вишкіл читайте в наступному числі «Нації і держави»).

Учасники вишколу біля пам'ятника С. Бандері в селі Старий Угринів

Загальний план табору з борту гелікоптера

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

КОЛИ Ж ЗАПАЛАЄ СВІЧЕЧКА НА МОГИЛАХ ГЕРОЇВ?

Навесні нинішнього року виповнилося 57 років з того трагічного дня, коли за допомогою сексота КДБ в урочищі Вербина біля села Монастирець Стрийського району на Львівщині чекісти обірвали життя шістьох героїв з боївки кур'єрської служби Крайового Проводу УПА-Карпати-Захід. То були Михайло Штурмак – "Крук", 1922 р.н., уродженець села Церківни, командир кур'єрської служби УПА-Карпати-Захід, поручник, нагороджений у 1948 р. Золотим Хрестом Бойової Заслуги ІІ кляси; Федір Буря – "Юрчик", 1926 р.н. – уродженець села Верхнє Синьовидне Сколівського району; Василь Штурмак – "Шевчук", 1925 р.н. – уродженець села Церківна Долинського району; Дмитро Мельник – "Соколик", 1919 р.н. – уродженець села Монастирець Стрийського району; Богдан Корпан – "Богдан", 1925 р. н., Олекса Подоляк, 1922 р. н.

Василь ГУК,
науковий працівник
музею Олекси Довбуша,
лауреат премії імені Марійки Підгірянки

Михайло Штурмак-"Крук" і Василь Штурмак-"Шевчук" були жителями села Церківни, де я мешкав теж, знав їх особисто. Тож хочу розповісти про короткий, але славний бойовий шлях моїх земляків і родичів, які жили для України, боролися за неї і склали свої буйні голови за її Незалежність.

Михайло народився в багатодітній сім'ї Олексія і Марії Штурманів. Закінчив початкову сільську школу. Далі вчитися не мав змоги, бо сім'я була велика, жила бідно. Тож хлопець самостійно підвищував свою освіту. Ще юнаком поступив до товариства "Рідна школа", яке діяло при читальні "Просвіта". Брав активну участь у драматичному, хоровому гуртках. Співав у церковному хорі.

На шістнадцятому році життя Михайло став членом юнацької організації ОУН. Таємно від польської поліції проходив у лісі військовий вишкіл.

1941 року, коли фашисти окупували Україну, його забирають у бавдінст "Служба Батьківщині", але це була не служба батьківщині, а окупантові. У бавдінеті створено підпільну організацію ОУН, яку очолив Осип Костів з села Старого Мізуня Долинського району. Коли німці вийшли на слід організації, хлопцям довелося піти в підпілля.

У квітні 1942 року на теренах Долинського району з'явилась банда польських бойовиків, котра нападала на села, грабувала селян. Михайло Штурмак відзначився при ліквідації банди.

У вересні того ж року ОУН починає організовувати збройні відділи для боротьби з німецькими окупантами та совітськими партизанами. Першими з Церківни сюди йдуть Михайло Штурмак, Василь Штурмак, Василь Яремко.

Навчання проводили в Чорному Лісі, де командир "Різун" призначив Михайла командиром рою, водночас він одержав псевдо "Крук". Наступного року він став командиром групи розвідників.

6 липня 1944 року в селі Кам'янці Сколівського району ця група підірвала 3 німецьких авта з солдатами і захопили офіцера. Від полоненого "Різун" дізнався про те, що ворог готує потужну операцію проти УПА, у тому числі ліквідаційну акцію в селах Брязі, Слободі, Липі, Лужках, Кам'янці. Упівці негайно підготувалися до бою.

8 липня на горі Лопаті біля села Кам'янки зав'язався великий бій, в якому відзначився і "Крук". Завдяки даним, отриманим від полонених німців та мадярів, відділові "Різуна" вдалося подолати у кілька разів чисельно переважаючого противника. Слава про героїв ширилася, ворог вже більше не наважувався нападати на різунівців.

З-під Лопати "Різун" посилає "Крука" зі стрільцями супроводжувати поранених повстанців до шпиталю у Чорному Лісі. Виконавши завдання, він їде до Церківни, передає у районний провід наказ терміново приготуватися до приходу москалів. Дорогою "Крук" із зв'язковим потрапили у засідку, влаштовану чекістами. Під час перестрілки зв'язкового було вбито, а "Крукові" вдалося вирватися з оточення. Сміливість і партизанська кмітливість, сприяння місцевого населення допомогли Михайлові щасливо дістатися Церківни. Тут він організував хлопців із самооборони і разом з ними роззброював мадярів, що втікали з фронту.

Коли відгриміли гармати і фронт посунувся в гори, "Крук" повернувся до Чорного Лісу. Восени 1944 року очолювана ним група розвідників знову потрапила в засідку. Тяжко пораненого "Крука" друзі відвезли в рідне село, де він довго лікувався.

20 січня 1945 року у Церківну прибула сотня "Бея" – повечерявши, повстанці лягли спочивати, але над ранок з'явилися червоноогонники. Сотенний яром річки вивів своїх стрільців у дальний кінець села, а щоб провчити совітів, обійшов їх з іншого боку. Розпочався бій. Спочатку чекісти трималися, вірячи у свою перемогу, однак невдовзі зрозуміли, що прорахувалися. "Крук" з хлопцями із самооборони і роєм повстанців нищівним вогнем розсіяв ряди ворога. Багато чекістів загинуло в тому бою, до того ж "Крук" узяв у полон пораненого старшого лейтенанта, при якому були цінні військові документи, зокрема списки сексотів, які пішли на службу до ворога.

Про Михайла говорили, що він народився у сорочці. Багато разів потрапляв, здавалося б, у безвихідне становище, але завдяки Ласці Божій завжди виходив переможцем.

Якось влітку 1947 р. "Крук" з боївкою йшов на завдання в село Жулин Стрийського району. Несподівано з'явилося авто, де сидів совіцький офіцер з охороною. Втікати або сховатися не було як – навкруги рівне поле. Повстанці прийняли бій. П'ять чекістів упали замертво, а ще одного куля наздогнала в житі. Забрані документи свідчили, що було вбито майора Дрогобицького КДБ з охороною. Серед секретних документів виявилися списки місцевих жителів, які за юдині срібняки таємно служили ворогові. Це допомогло очистити ряди повстанців від сексотів.

Кінець 1947 року. З кожним днем життя повстанців ставало все важчим. Більшовики нарощували сітку агентів і сексотів з місцевого населення, боротися з якими було дуже важко.

1948 року чекісти почали винюхувати місця перебування "Крука" і його боївки, тож доводилося часто маневрувати. Із Стрийщини перебазувалися на Долинщину. За Церківною у лісі збудували криївку. Та якийсь сексот винюхав те місце, і на "Крука" було влаштовано засідку. На щастя, стійковий завчасно виявив чекістів і повідомив про це командира. Для того, щоб узнати місце знаходження чекістів, були вислані два розвідники Ілько Дзєва-"Богдан" та Степан Дружинець-"Максим" у село Конюхів Стрийського району. На жаль, хлопці порушили настанови командира, вийшли з лісу на відкриту дорогу назустріч господареві, який віз дрова. Їх помітили чекісти і в нерівному бою обидва загинули. Почувши стрілянину, "Крук" підірвав свою криївку, а сам разом з повстанцями пішов у бік села Тисова. І хоч чекісти до вечора їх переслідували, але, на щастя, всі змогли врятуватися.

Майже щодня ворог не давав повстанцям спокою. На кожному кроці на них чатувала небезпека. Але "Крук" був невловимий. Він здійснював постійні рейди селами Стрийщини, Сколівщини, Миколаївщини, Долинщини. Велику допомогу йому давало населення цих районів, попереджаючи про ворожі засідки та різні небезпеки.

4 квітня 1949 року повстанці мали вирушити на Долинщину, але надійшов наказ затриматися ще на один день для зустрічі з людиною іншого терену. На жаль, знайшовся зрадник, який стежив, куди боївка піде на нічліг. Увечері вона була у селі Конюхові, а звідти вийшли в бік села Монастирця. Командирові доповіли, що під горою в кущах бачили чекістів. "Крук" минув це місце, увійшов до села і, погодивши справи, вирушив до урочища Вербини. Вранці 5 квітня з Монастирця прийшов чоловік і приніс повстанцям сніданок. А невдовзі сильний вогонь чекістських кулеметів і автоматів за якусь хвилину обірвав життя шістьох повстанців. Спершу чекісти возили трупи у Монастирець, Конюхів, Стрий на пізнавання, але ніхто з місцевого населення "не впізнавав" героїв. Їхні тіла закопали на Стрийському кладовищі. Чекісти ще довго чергували на цвинтарі, тож ніхто не відважився викрасти тіла повстанців.

Минули роки. Могила, де лежать тлінні останки славних Героїв і їхнього командира "Крука" – Михайла Штурмана, вже давно заросла травою. Ніхто не знає того священного місця, щоб понести хреста, щоб засвітити свічечку і помолитися за праведні душі Героїв України, які жили, боролися і загинули за Незалежність.

м. Івано-Франківськ

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

МОСКОВІЯ І ФАЛЬШУВАННЯ ІСТОРІЇ

Володимир БЕЛІНСЬКИЙ

Позаторік газета "Літературна Україна" впродовж року надрукувала цикл моїх статей під назвою "Московія і слов'янство", де переконливо спростовано московську облуду про її слов'янське походження. Нижче автор зробить спробу спростувати ще один облудний догмат московської історичної науки, – між іншим, – фундаментальний догмат, про так зване "входження" Ростово-Суздальської землі до складу великого Київського князівства. Спираючись саме на ці два головних міфи (та безліч допоміжних), Московія нав'язувала і нав'язує досі догмати про "спільну колиску трьох братніх народів", про "слов'янське братерство" тощо. Що є звичайною імперською вигадкою.

Та перш ніж торкнутися питання про так зване "входження" Ростово-Суздальської землі до складу великого Київського князівства, потрібно відстежити сам процес фальшування російської історії. Без знання цього феномена фальшування неможливо вільно й свідомо сприймати наші подальші історичні дослідження. Адже ми "вийшли" зі звичайної школи "російської імперської науки". Тож має з'явитися беззаперечна потреба поглибити свої знання: дізнатися про те, про що нам не дозволяли дізнаватися раніше.

Отож, аби критично глянути на московську історіографію, а головне – на її ідейну спрямованість, потрібно знати, хто й коли закладав для неї підмурки. Зрозуміло, саму історію Московії творили московити та їхні керманичі. А от хто про те творіння на папері повідав людству, та як оте творіння відбувалося, залишається великою таємницею й нині.

Російська історична й дослідницька науки про події та людей того часу воліли мовчати. І в тому був великий сенс. Бо коли дізнаємося про людей, які писемно закладали основні постулати сучасної московської історичної науки і як те відбувалось, – одразу ж виникне сумнів щодо правдивості усієї тієї писанини.

Зазирнімо ж до московської історичної комори. Маємо на те право, оскільки московські владоможці жорстоко нас пограбували. Привласнили геть усе: нашу історичну спадщину, наші літописи й стародруки та навіть наше ім'я – русичі.

КАТЕРИНА II ТА ЇЇ "КОМИССИЯ"

Російська імператриця Катерина II, добре влаштувавшись на троні, з роками стала дедалі більше цікавитися історією Московії. Зважте, на той час, у 60-і та 70-і роки XVIII століття, цілісної історичної імперської науки не існувало. Катерина II була добре освіченою та досить кмітливою людиною. Тож чим більше вона вчитувалась у стародруки, тим більше її охоплював жах. Бо побачила, що опинилась не серед очікуваних великих володарів-попередників, а поруч зі звичайнісінькою московсько-татарською знаттю, починаючи з так званого Олександра Невського, який, отримуючи в Золотій Орді ярлик-дозвіл на тимчасове "князівство", навколішки повзав біля ніг хана, аби поцілувати чи то руку, чи ногу. Перед нею розкрилися московські "Шертні (обітні) грамоти", де князі клялися бути васалами ханів. Катерина II змогла прочитати листи Стефана Баторія до Івана IV (Грозного), де той нагадував московському князю, як його дід Іван III "злизував кобиляче молоко з грив татарських коней", на котрих сиділи хани; як сам Іван IV присягався на Біблії кримським ханам платити данину. Не забувала вона, що і її попередник Петро I платив данину кримським ханам до 1700 року...

Водночас Катерина II побачила, що вся московська історична думка базувалася тоді лише на вигадках, жаданнях та билинних переказах, які не мали під собою ані історичної логіки, ані послідовності. Вона зрозуміла: прискіплива європейська думка наступних поколінь викине на смітник московські вигадки. І тоді залишиться гола правда. Бо хіба ж можна було вважати серйозним доказ, що Київська Русь належала Московії завдяки династичній спорідненості Рюриковичів? Звісно – ні! На той час у Європі вже давно висміювалося подібне англійське зазіхання на Францію. Ось послухайте: "Хотя Московские государи и называют себя великим князем или царем "всея Руси", но право на этот титул у них было таким же, как и право их современников английских королей, по которому они себе присваивали герб и корону Франции, к своей отчизне" (К. Валишевский).

Тож перед Катериною II, яка добре знала Європу, стояло завдання переконати європейську думку, що московське зазіхання на Київську Русь має вагомі підстави. І вона вдалася до надзвичайних хитрих та лукавих дій: переписала історію Московії, звеличивши керманичів та поєднавши її з великим Київським князівством сотнями так званих "общерусских летописных сводов". Мовляв, то самі літописці вважали наше минуле єдиним та неподільним. Ще й взяла справу фальшування історії під особистий нагляд, відредагувавши кожну сторінку.

А щоб не потрапити в халепу, справу затаємничила і вдруге видала указ, яким звеліла всі архіви імперії, всі літописи та стародруки звезти до столиці. Як пам'ятаємо, перший такий указ щодо України видав Петро I. Та не одну голову відрубав за невиконання того указу. Катерина II стежила за виконанням свого указу не менш пильно.

Так було пограбовано писемну пам'ять усіх народів імперії. Особливо ж постраждав український народ, якого позбавили навіть архівів і стародруків приватних осіб. Примусово.

Усе було продумано й виважено. Ми б, можливо, ніколи й не здогадалися про ту надзвичайно копітку працю імператриці, та залишилися сліди. Статс-секретар Катерини II вів щоденник, де з великим задоволенням фіксував слова і вчинки імператриці. Той щоденник, після сотень цензурних перевірок та купюр, все ж таки було опубліковано 1862 року для потреб Московського університету. Отож маємо: "Памятные записки А. В. Храповицкого статс-секретаря Императрицы Екатерины Второй". Ними й скористаємося.

4 грудня 1783 року Катерина II своїм указом створила "Комиссию для составления записок о древней истории, преимущественно России" под начальством и наблюдением графа А.П.Шувалова" (В.Ключевский). Зверніть увагу, історію збиралися писати окремими шматками, а потім – поєднувати. І, як бачимо, писалася та російська історія в досить хитрий спосіб.

Ось витяг з указу Катерини II: "Назначить... до 10 человек, которые совокупными трудами составили бы полезные записки о древней истории, преимущественно же касающиеся России, делая краткие выписки из древних русских летописей и иноземных писателей по известному (Екатерине II. – **В. Б.**)... своеобразному плану. Эти ученые составляют "собрание"; но их избирает Шувалов... и представляет императрице. Между членами этого собрания должно быть три или четыре человека, не обремененных другими должностями или достаточно досужих, чтобы трудиться над этим порученным им делом, получая за этот труд особое вознаграждение. Собрание будет состоять под высочайшим покровительством. Начальствующий над ним... представляет императрице труды собрания, которые с ее дозволения печатаются в вольной типографии..." (В. Ключевский).

Так на державному рівні, під особистим наглядом Катерини II, були написані "общерусские летописные своды". І в той же час в імперії було запроваджено жорстоку потрійну цензуру, коли кожну схвалену до друку книгу перечитували три цензори, один з яких – висока церковна особа. Саме 16 вересня 1796 року був виданий указ Катерини II про заборону "вольных типографий" і про запровадження потрійної цензури. Читаємо: "Частными людьми заведеные типографии... упразднить... Никакие книги, сочиняемые или переводимые в государстве нашем, не могут быть издаваемые... без осмотра от одной из ценсур, учреждаемых в столицах наших..." (И. Заичкин). Ось так за 200 років великоросійська облуда стала єдиним домінуючим історичним джерелом на теренах імперії.

Хоча О. В. Храповицький почав вести щоденник із 18 січня 1782 року, перші його записи зазнали значних вилучень. Навіть важко уявити, що він там писав. Певно, був досить таки необережним та відвертим. Тому перший запис, що стосується "Комиссии графа А. П. Шувалова", знаходимо лише 31 липня 1786 року: "Отыскал бумаги, во время житья в Эрмитаже писанныя о древности славян, с изысканием первобытного народа; тут есть записки Г(рафа) Андрея Петровича Шувалова".

Цей запис цензура пропустила помилково, бо внизу зроблено помітку, мовляв, ідеться про фельдмаршала. Та зовсім забули, що фельдмаршала Шувалова звали Петром Івановичем. Помер фельдмаршал П. І. Шувалов ще 1762 року. Тож готувати Катерині II записок у 1786 році не міг. Так ми вхопилися за нитку.

"Комиссия" Катерини II запрацювала.

1 грудня 1789 року. "Упражнялись в Законодательстве и в истории. – "Теперь за Законы не могу приняться, но думаю, что могу взяться за Историю".

22 травня 1791 року. "Принялись за Российскую историю..."

23–24 червня 1791 року. "Упражняются в продолжении Истории Российской; поднес книги и выписки, к тому принадлежащия".

6 липня 1791 року. "Упражняются в продолжении Истории".

27 липня 1791 року. "Показывал я реку Сить, в Ярославской губернии. Она впадает в Мологу, а Молога в Волгу. На Сити убит Князь Владимир Юрьевич Рязанський от Татар. Думали, что он перешел Волгу гораздо ниже, чтоб атаковать Татар; но река Сить показывает, что Владимир бежал к Твери. Сим открытием не очень довольны для сочиняемой Истории".

25 вересня 1791 року. "Позван, и часть времени читали мне Российскую Историю. Тут есть примечание о Татарах и их силе при нашествии на Россию; жизнь св. Александра Невского, без чудес".

Страшне свідчення! Катерина II та О. В. Храповицький знали про існування справжньої версії життя Олександра Невського. Але нам повідали саме оті "чудеса".

Не стану наводити ще з десяток подібних свідчень, як Катерина II "упражнялась Российской Историей". Візьму лише два останніх, потрібних для подальшої розмови.

29 грудня 1791 року. "Выходили в кабинет, принимались было за Историю...

Было славленье, после чего призвали одного Митрополита, его подчивали; к прочим не выходили".

І останнє: 4 травня 1793 року. "Вошел с почтой после Пушкина (мова йде про О. І. Мусіна-Пушкіна. – **В. Б.**). Сказывали, что Елагин дивится, откуда собран родословник древних Князей Российских, и многое у себя в Истории поправил". А внизу примітка: "Здесь говорится о родословии Великих князей, составленном Государынею".

Отак працювала Катерина II та її державна "Комиссия" впродовж 1783–1791 років. Що цікаво – запис від 29 грудня 1791 року був останнім, де О. В. Храповицький повідомляв, як Катерина II "упражнялась Российской Историей". Далі – ніби обрізало. Закінчилась копітка праця. Але про те статс-секретар ані гу-гу! Бо що трапилось?

1792 року в Санкт-Петербурзі вийшов друком перший так званий "общерусский летописный свод", котрий через деякий час отримав назву – Львовський. І чомусь той "Летописный свод государства Российского" вийшов за авторством не Катерини II чи когось із її придворних, а саме за авторством "Летописца Русского". Немов у доброму анекдоті. Ось послухайте: "Львовский (свод), изданный в С.-Петербурге 1792 г. в V томах под именем Летописца Русского" (Н. Карамзин).

То був лише початок. Невдовзі літописи посипалися, мов горох із відра.

"Лаврентьевская летопись... В 1792 (году) ее приобрел А. И. Мусин-Пушкин" (БСЭ, том 14).

Ото взяв, та й на базарі "приобрел". Майте на увазі – О. І. Мусін-Пушкін був причетним до тієї таємної "Комиссии для составления записок о древней истории, преимущественно России". Про те свідчить професор В. Ключевський: "Составляя свои записки касательно российской истории, императрица Екатерина пользовалась материалами... "любителей отечественной истории" графа Мусина-Пушкина и генерал-майора Болтина".

Цілком зрозуміло, чому саме один із сподвижників Катерини II – О. І. Мусін-Пушкін "нашел и приобрел" так званий "общерусский" Лаврентіївський літопис. Адже то був один із головних літописів, що надто хитро "поєднав" фінську Московію зі слов'янським Київським князівством. Як-от: "Лаврентьевская л(етопись) вслед за "Повестью временных лет" содержит описание событий южнорусских, а затем – Владимиро-Суздальской руси... в ее основе лежит свод 1177 г. ...Этот свод вошел в состав более позднего Владимирского свода в 1193 г. Владимирские летописцы рассматривали владимирских князей преемниками киевских...

С 1285 г. в Лаврентьевской... л[етописи] начинается ряд точно датированных тверских известий. Просматривается в Лаврентьевской л[етописи] и Тверской свод 1305 г., соединяющий материал различных областей и стремящийся быть общерусским" (Литература и культура Древней Руси. Словарь-справочник). Як бачимо, київські та волинські, суздальські та ростовські, володимирські й тверські літописці тільки й думали, що про "общерусскую идею". І то зі століття в століття: і в 1070, і в 1177, і в 1193, і в 1285, і в 1305, і навіть у 1377 році, коли за Катериною II той літопис переписували востаннє. Ще за тих часів, коли московити мешкали в норах-землянках і харчувалися сирим м'ясом та корінням, – за свідченням антрополога О. П. Богданова.

Отак і поєднала імператриця шматок історії зі шматком незалежних, несумісних земель та подій. Такі "дива" одне за одним творилися в Московії після завершення праці Катерини II.

(Закінчення в наступному числі)

ФЕСТИВАЛЬ

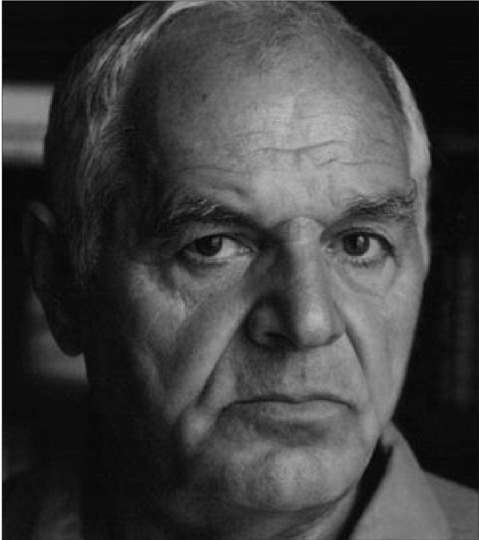
"ВІДКРИТА НІЧ" УКРАЇНСЬКОГО КІНЕМАТОГРАФА

Леся БАКАЛЕЦЬ

На Андріївському узвозі доходите до Замку Річарда, а потім різко вгору – і ви вже на фестивальному майданчику "Відкритої ночі". Правда, якщо вам вдасться пройти через охорону, яка пропускала тільки за запрошеннями та журналістськими посвідченнями. Інші ж бажаючі користалися своїми альпіністськими задатками і залізали (в прямому розумінні цього слова) на фестиваль з іншого боку пагорба, де охорони не було.

У ніч із 1 на 2 липня, від заходу до сходу сонця, можна було побачити 30 кіно- та відеофільмів – анімація, ігрове кіно, неігрове, професійне, студентське, паралельне. Переможців визначало журі (Ліна Костенко, Михайло Illєнко – режисер та засновник фестивалю, його брат Юрій, лідер гурту "Мандри" Сергій Фоменко та інші), яке почало дивитися фільми ще задовго до початку фестивалю – щоб устигнути до ранку дійти спільної думки. Розпочався показ з анімаційної роботи "Колискова" Олега Цурікова. Смішний мультик під музику гурту "ВВ" про трьох вигаданих створінь, які вночі лякають тих, хто не спить.

Картина "Veni! Vidi! Vichi!" ("Прийшов, побачив, переміг") Сергія Толкушкіна отримала у номінації "студентський ігровий фільм" приз за кращу режисуру. Два хлопці весь фільм воюють один з одним за дівчину і в результаті бачать, що вона зустрічається з третім. Тоді від розпачу вороги стають найкращими друзями.

Юрій Illєнко

Історія про двох людей, які змогли вберегти своє кохання аж до старості і в літньому віці можуть нарешті відчути себе щасливими, викладена у фільмі "Оксамитовий сезон" режисера Олександра Хребтова. Він отримав першу нагороду в номінації "професійний ігровий фільм", а також нагороди за кращу операторську та ігрову роботи.

На роботу Олени Тимохіної "Ми ще маленькі" авдиторія реагувала дуже експресивно. Дитяча безпосередність і жорстокість зарazом – маленька дівчинка на березі моря знаходить черв'ячка і вирішує, що його треба поховати. Прикрашає могилку квітками та ставить надгробок. Далі така сама доля чекає і на жабку, метелика, котика. Коли з'являється собачка, хтось із глядачів уже не витримав і вигукнув: "тікай, тікай від неї"... І останній кадр – величезна коробка, яку малеча кудись тягне. І знову у залі репліка: "Боже, там, напевно, батьки...!"

Приз за найкращу операторську роботу у номінації "професійний неігровий фільм" отримав фільм "Ліза" режисера Тараса Томенка. Історія про безпритульну дівчинку Лізу Нікітіну, яка живе на Майдані Незалежності. Вона розповідає про своє життя, співаючи не надто гарних пісень, палить і любить брехати. Її самостійність – насправді маска для того, щоб приховати самотність.

Коли дитина далеко від дому, не має змоги постійно бачитись з мамою – єдиним зв'язком є телефон, який, наче пуповина, поєднує двох найближчих людей. Фільм "Алло, мамо!" Тетяни Калюжної саме про таку ситуацію – молоді люди у великому місті телефоном розповідають мамам про своє життя, радяться, діляться проблемами...

Найкращий професійний неігровий фільм – "Толодомор: технологія геноциду" Віктора Дерюгіна, де свідки голодомору розповідають про життя у 1932–1933 роках і стверджують, що голод набагато страшніший за війну.

Побачити всі фільми по телевізору стало можливим тільки цього року – "Перший національний" транслював фестиваль від початку до кінця. Таку популяризацію вітчизняних фільмів можна було б назвати великим досягненням для українського кінематографа, та саму атмосферу на фестивалі пряма трансляція все-таки зіпсувала. Не було цілісного сприйняття фільмів загалом, періодично між фільмами з'являлася реклама, яка псувала всі відчуття. Та чи взагалі була потреба саме в прямій трансляції – адже навряд чи багато людей вдома на дивані змогли досидіти до 4-ї ранку. Можна було б просто зробити запис фестивалю, і показати його вранці – так би вся країна подивилася.

ВІД АВТОРА

УДАРИМО ПРОГРЕСОМ ПО ГЕППІ-ЕНДУ!

Наталка ПОЗНЯК-ХОМЕНКО, поет

Одна моя знайома, письменниця Леся Демська, нещодавно розповіла цікаву історію. Її трирічна донька, яка мала необережність пристраститися до мультиків, коли надцятий раз дивилася по відео улюблений "Льодовиковий період", взяла випадково мамині навушники і увімкнула плеєр, на якому стояла "Fata morgana" Коцюбинського. "Деякий час вона намагалася іще дивитися телевізор, а потім пішла в іншу кімнату, щоб їй не заважали, – розповідає Леся. Вона слухала десь з годину, не знаю, що вона там розуміла, але відірвати її від цього заняття було важко. Потім вона підійшла до мене і запитала, чи є у нас така відеокасета – сучасні діти більше сприймають реальність з екрана, а не з книг. А коли дізналася, що такого фільму не існує, є лише книжка, запитала, чи є у нас така книжка і попросила пізніше обов'язково почитати її".

Лесі Демській простіше – вона працює у видавництві "Книга вголос", яке займається виданням таких "осучаснених" варіантів книг, коли текст просто начитується професійними акторами в студії. Щось на кшталт добре відомих нам з дитинства вінілових платівок із казочками, з тією лише різницею, що на сучасний компакт може влізти не 20–30 хвилин, а до 14 годин запису. А якою знахідкою, подумалося мені, могли б стати ці "озвучені" книги для тих же вчителів-мовників, які уже стільки років ведуть безуспішну боротьбу з прогресом, намагаючись переконати підростаюче покоління, що Микола Джеря – набагато цікавіший персонаж за Конана-варвара, а "Кайдашева сім'я" – значно "крутіше" за "Сімейку Адамсів" чи "Дім-2". Та й багатьом з нас, дорослих, змучених щоденними проблемами та безкінечними серіалами, такий своєрідний "театр перед мікрофоном" міг би стати гарним "промиванням мізків", старанно засмічених різноштибними рекламодавцями.

Воно й справді – життя нині стало стрімкіше, прогрес безжально диктує свої умови, і вже немає часу просто полежати на канапі, смакуючи улюблений томик, чи розмірковуючи над прожитим днем. Ми поступово перетворюємося на суспільство споживачів, яке, як у фаст-фуді, готове заковтнути все, що покладуть на язик: біг-мак, найрізноманітнішу інформацію, кілька стандартних рецептів розв'язання стандартних проблем, надрукованих у глянцевому журналі під багатообіцяючим заголовком: "Пізнай себе: тести на всі випадки життя". Все це миттєво перевареться, і ми біжимо далі, навіть не встигнувши відчути смак, а безкінечні мильні опери чи голлівудські екранізовані комікси з незмінним геппі-ендом сприймаються як своєрідна форма медитації. Чи ж варто дивуватися, що й наші діти все частіше обирають віртуальну реальність.

Але якщо боротися з прогресом – марна справа, то чому ж не спробувати змусити його служити добру? І хто зна, може одного разу, коли замість "Руки вверх" чи "ВІАгри" в плеєрі підлітка опиниться "Сто років самотності" Маркеса, Франків "Мойсей" чи бодай новий роман Кокотюхи, що переміг на останній "Коронації слова", можливо, щось незвичне з'явиться в його очах, і рука мимохіть потягнеться до книжки. Принаймні мені дуже захотілося купити кілька таких авдіокниг і подарувати своєму 11-літньому небожеві, у якого, як і у багатьох сучасних підлітків, катастрофічна відсутність бажання читати. А там і ми поміняємо дамський роман на "Тіні забутих предків".

Усе це поки що експеримент, хоча й багатообіцяючий. Однак не можу стриматися, щоб не зробити одне застереження. Жодна авдіокнига не зможе замінити казочку, розказану на ніч батьками. Адже навіть найцікавішу історію, прочитану найпрофесійнішими акторами, не можна про щось перепитати, подилитися з нею найпотаємнішим чи запитати про те, як повів себе у такій же ситуації такий же хлопчак чи дівчисько років 20–30 тому. А з цього, власне, і починається справжнє навчання в школі життя для обох поколінь.

ЦІКАВИНКА

ІСТОРИЧНИЙ СЕРІАЛ НА ПОЛОТНІ

Роман Бончук малює в Богородчанах найбільшу картину в Україні

Ігор ЛЕСІВ

Найбільше в Україні полотно розпочав малювати 25-річний івано-франківський художник Роман Бончук. Його розміри вражають: 30 метрів у довжину і 5 метрів у висоту. Спеціальний розбірний каркас із суцільним полотном Роман встановив біля однієї зі стін великого ангара в Богородчанах. Саме тут зміг домовитися про робоче місце, бо за оренду йому поки що платити нічим. Свій стиль Бончук називає elephant-art.

– Ідея створення такої картини виникла у мене чотири місяці тому, – каже художник. – Одразу ж після закінчення панно "Голодомор" я продовжив вивчати українську історію і вирішив втілити в життя картину-екскурсію. Такий розмір дасть можливість реалізувати задумане і намалювати всю історію нашої держави. Я поділив історію на 21 сюжет, і картина буде наче застиглий на мить фільм-серіал. Все починатиметься з прадавніх часів – скіфських племен та язичницьких обрядів, а закінчуватиметься сучасним періодом і відомими особистостями.

За підрахунками митця, вже назбиралося близько трьох тисяч історичних постатей, для відтворення яких він створив картотеку. Окрім людей, місце знайдеться й історичним подіям аж до помаранчевого Майдану. Також на картині будуть величні архітектурні споруди нашої держави.

– Це має бути такий собі візуальний підручник історії України, – роз'яснює Роман Бончук. Свою роботу він планує завершити через рік, працюючи щодня по кілька годин. Скільки вартуватиме робота, він ще не знає. Каже: треба намалювати хоча б третину задуманого, щоб оцінити витрати. Але без спонсорів, переконаний, не обійдеться. В успіхові своєї картини художник не сумнівається. Якщо хтось захоче придбати, продасть за умови, що робота залишиться в Івано-Франківську, хоч і ціни картини поки що не називає. Але каже, що прагне своєю роботою увійти до Книги рекордів Гіннеса. Наразі – української. А ось на створення картин малих розмірів художникові не вистачає терпіння...

Малюванням Роман Бончук захопився у п'ятирічному віці, але після школи вступив до Львівської політехніки, яку невдовзі залишив. У 18 років він уже запропонував прикарпатцям свою першу персональну виставку (нині їх вже три на рахунку) під дивною назвою "49 кімнат особняка". За цю роботу отримав грант на 15 тисяч доларів. Гроші використав для дворічного навчання у Гарвардському університеті. Слухав лекції на історико-літературному факультеті. Нині має ще й диплом Івано-Франківського інституту культури та мистецтва за спеціальністю "дизайнер".

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення і радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 60 000 примірників
Ціна договірна